

μέρος του ανέκδοτο, περιλαμβάνονται επίσης μεταφράσεις βιογραφικά ημερολόγια, ιστορικά κείμενα κ.ά.
Κατά κύριο λόγο ποιητής, ο Χ. εμπνεύστηκε στίχους γεμάτους έρωτα, πόνο και θλίψη, νοσταλγία και ονειροπόληση.

ΒΛ. ΚΑΙ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΣ.
Σ ΜΕΕ, τόμ. 19, σελ. 882· Κυρ. Ντελόπουλος, ΝΦΨ, σελ. 400· ΠΑΜ, τόμ. 61, σελ. 17· Γ. Α. Βαβαρέτος, Γεώργιος Χατζής-Πελλερέν. Ο Ηπειρώτης αγωνιστής, ο δημοσιογράφος, ο ποιητής, Ηπειρωτική Εταιρεία Αθηνών, 1963.

Π.Α.

Χατζής, Δημήτρης (Ιωάννινα, 1913 – Αθήνα, 1981): Σημαντικός μεταπολεμικός πεζογράφος, δοκιμιογράφος, φιλόλογος. Γιος του λογοτέχνη και δημοσιογράφου Γεώργιου *Χατσει ως οικοτρόφος στην Ιόνιο Σχολή. Επέστρεψε στα Ιωάννινα το 1930, με τον θάνατο του πατέρα του, και ανέλαβε τη συνένχιση της έκδοσης της οικογενειακής εφημερίδας *Ήπειρος* (κυκλοφόρησε ως το 1939). Τελείωσε τη *Ζωσιμαία Σχολή και γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, χωρίς να ολοκληρώσει τις σπουδές του. Το 1935 έγινε μέλος του ΚΚΕ και το 1936 συνελήφθη στα Ιωάννινα, όπου κυρίως ζούσε, με την κατηγορία ότι χρησιμοποιούσε το τυπογραφείο της εφημερίδας για να τυπώνει μπροσούρες και προκηρύξεις του κομματικού μηχανισμού. Εκτοπίστηκε στη Φολέγανδρο για λίγους μήνες και επέστρεψε στη γενέτειρά του, όπου συνέχισε την πολιτική του δραστηριότητα. Μετά τη στράτευσή του (1941) και τη διάλυση του μετώπου, εγκαταστάθηκε αρχικά στην Αθήνα, ενταγμένος στο ΕΑΜ και με αρμοδιότητα τον παράνομο Τύπο. Το 1943-1944 βγήκε στο βουνό και εργάστηκε ως συντάκτης της παράνομης εφημερίδας *Ελεύθερη Ελλάδα*, στην οποία στη συνέχεια έγινε υπεύθυνος σύνταξης (1944-1947). Ταυτόχρονα, δημοσιογραφούσε με χρονογραφήματα στην *Ήπειρο* και έγραφε πεζά, που δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό **Ελεύθερα Γράμματα*. Το καλοκαίρι του 1947 εκτοπίστηκε στην Ικαρία και στις αρχές του 1948, ενώ είχε μεταφερθεί στην Αθήνα για να δικαστεί, δραπέτευσε και κατέφυγε στο βουνό. Μετά την ήττα του ΕΛΑΣ κατέφυγε στη Γιουγκοσλαβία και έπειτα στη Ρουμανία και στην Ουγγαρία, όπου κυρίως έζησε

ατέρας του πεζογράφου Δημήτρη Ζωσιμαία Σχολή και μελέτηματα ιατρικής στο Πανεπιστήμιο Φοιτησει, εξαιτίας οικονομικών δάσκαλος στην Ήπειρο μερίδα Ήπειρος (την οποία θάνατό του), έντυπο όπου εις στα Ιωάννινα του Μεσαίου του αρθρογραφίας διώχτος στον Βορειοηπειρωτικό

ή δράση (κριτική, ποίηση, ιστορικές μελέτες κ.ά.), Ντελή Ορμάν (1908-1926) [πμ.] Καταραμένο του κάστρου (1926) ραμένει στο μεγαλύτερο επίσης μεταφράσεις Αρσά και Κίρκη, αυτοίμενα κ.ά.

ΝΦΦ, σελ. 400-ΠΔΜ, τόμ. Πέλλερν. Ο Ήπειρώτης Εταιρεία Αθηνών,

Π.Α.

Αθήνα, 1981): Σημαιογράφος, φιλόλο-γράφου Γεωργίου Χα-Αθήνα για να σπουδά-τέστρεψε στα Ιωάννι-ου, και ανέλαβε τη συ-εφημερίδας Ήπειρος Ζωσιμαία Σχολή και ττημίου Αθηνών, χω-1935 έγινε μέλος του α, όπου κυρίως ζού-το τυπογραφείο της και προκηρύξεις του τη Φολέγανδρο για ά του, όπου συνέχι-ά τη στράτευση του ιταστάθηκε αρχικά ρμοδιότητα τον πα-υνό και εργάστηκε. Ελεύθερη Ελλάδα, ταξης (1944-1947). ογραφήματα στην καν στο περιοδικό 1947 εκτοπίστηκε ε μεταφερθεί στην έφυγε στο βουνό. ιουγκοσλαβία και που κυρίως έζησε

μέχρι το 1974. Σπούδασε μεσαιωνική, βυζαντινή και μεταβυ-ζαντινή λογοτεχνία και ιστορία στο Πανεπιστήμιο της Βουδα-πέστης, κοντά στον βυζαντινολόγο Gyula Moravcsik. Συνέχι-σε (1957-1962) στην Ακαδημία Επιστημών του Ανατολικού Βερολίνου, όπου υπέβαλε τη διδακτορική διατριβή του *Οι μο-νωδίες για την άλεση της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρ-κους*. Από το 1962 ως το 1968 εργάστηκε ως βοηθός στην έδρα της Βυζαντινής Φιλολογίας στη Βουδαπέστη. Παράλληλα, ίδρυσε εκεί το Νεοελληνικό Ινστιτούτο, με σκοπό να εδραιώ-σει τη διδασκαλία και έρευνα της νεοελληνικής γλώσσας και λογοτεχνίας. Πολλές συνεργασίες του αυτής της περιόδου υ-πάρχουν στον ελληνόγλωσσο *Λαϊκό Αγώνα* Βουδαπέστης (1950 κ.ε.), με θέματα αγωνιστικά, πληροφοριακά και φυλόλο-γικά. Το 1968, μετά την άρνηση του να γίνει Ούγγρος υπήκοος, ο Χ. αναγκάστηκε να αναζητήσει εργασία καταρχήν στο Πα-ρίσι, στη Σορβόνη, και κατόπιν (1973) στη Γενεύη, όπου δι-δάξε για λίγους μήνες νεοελληνική λογοτεχνία στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο.

Στην Ελλάδα ουσιαστικά επέστρεψε το 1975 και για ενάμι-ση χρόνο περίπου δίδαξε νεοελληνική λογοτεχνία στο Πανε-πιστήμιο Πατρών. Έκτοτε στράφηκε στη συγγραφική του ερ-γασία, καθώς και σε μια έντονη πολιτιστική δραστηριότητα, τόσο στην Αθήνα όσο και στην υπόλοιπη χώρα. Έχοντας με-τατοπιστεί πολιτικά μετά τη διάσπαση του ΚΚΕ (1968), ο Χ. στην ουσία οραματιζόταν ένα καινούριο αριστερό πολιτικό σχήμα, προσανατολισμένο προς την Ευρώπη αλλά και οργα-νωμένο γύρω από τους άξονες μιας εθνικής αυτογνωσίας. Πολλά από τα κείμενα και τις συνεντεύξεις του (1975-1980) απηχούν τις ιδεολογικές του θέσεις για τις προοπτικές του νέου ελληνισμού. Επίσης, στο διάστημα αυτό ήταν οργανωτι-κό στέλεχος του περιοδικού *Δομή*, συνεργαζόταν τακτικά με το περιοδικό *Αντί*, ενώ εξέδωσε και το περιοδικό *Το Πρίσμα*, με κύριο μέλημά του την ενημέρωση του ελληνικού αναγνω-στικού κοινού για την ξένη λογοτεχνία. Το τελευταίο τεύχος κυκλοφόρησε μετά τον θάνατο του Χ. το 1981.

Στη λογοτεχνία εμφανίστηκε το 1930, με τη δημοσίευση του ποιήματός του «Ανθρωμός» στο περιοδικό *Ελλοπία* Ιωαννί-νων. Κατά καιρούς επίσης συνεργάστηκε με πολλά ελληνικά και ξένα έντυπα (*Επιθεώρηση Τέχνης*, *Ήπειρος*, *Καινούρια Εποχή*, *Νέος Κόσμος*, *Ο Πάροικος Αιγύπτου*, *Πυρσός* Α. Γερ-μανίας, *Berliner Byzantinische Arbeiten*, *Zeitschrift der Ungarischen ethnographischen Gesellschaft*, *Zoologische Jahrbü-cher* κ.ά.).

Έργα: **Φωτιά* (1946)· *Το *τέλος της μικρής μας πόλης* (1953, ελλ. έκδ. 1963)· *Hajnali ének* (1955, στα ουγγρικά)· *Ανυπεράσπιστοι* (1965, ελλ. έκδ. 1966)· *Διηγήματα* (1971)· *Το *διπλό βιβλίο* (1976, 1977, αναθ. έκδ.)· *Σπουδές* (1976)· *Θητεία. Αγωνιστικά κείμενα, 1940-1950* (1979) [πς.]· *Μουρ-γκάνα* (1948) [χρον.]· *Γλώσσα και πολιτική* (1976)· *Μικρό νεοελληνικό όργανο. Εκλογή κειμένων (1947-1975) του Δημή-τρη Χατζή για τον νέο ελληνισμό* (1995, επιμ. Ν. *Γουλανδρής)· *Το πρόσωπο του νέου ελληνισμού. Διαλέξεις και δοκίμια* (2005, επιμ., εισαγ. Β. *Αποστολίδου) [δοκ.] κ.ά. Ημιτελής παρέμεινε το τελευταίο μυθιστόρημά του *Ο θείος Πολυκράτης από την Ουγκάντα*, του οποίου αποσπάσματα δημοσίευσε το περιοδι-κό *Αντί* (1979). Το 1960, μαζί με τη Μ. *Αξιώτη, ο Χ. επιμε-λήθηκε τη γερμανόγλωσση ανθολογία νεοελληνικών διηγημά-

των *Antigone lebt* (Η Αντιγόνη ζει). Μετέφρασε επίσης έργα νεοελληνικής λογοτεχνίας στα ουγγρικά, ενώ δικά του κείμενα έχουν μεταφραστεί σε πολλές ξένες γλώσσες.

Η αυτοβιογραφική σχέση του Χ. με πολλές από τις ιστορίες του δεν είναι ο μόνος δεσμός μεταξύ του συγγραφέα και του αφηγηματικού τοπίου. Πέρα από τις ταυτίσεις με το πρόσωπο του αφηγητή, είτε αυτό συμμετέχει στην πλοκή είτε παρακολουθεί αθέατο και πανταχού παρόν, σε μερικά από τα πιο εκτενή πεζά του εμφανίστηκαν και ως μυθοποιημένες μορφές πρόσωπα του ευρύτερου ή στενότερου οικογενειακού του περιβάλλοντος ή και πρόσωπα με συγκεκριμένη ιστορική δράση. Η εμφάνιση και η ανάθεση κομβικών ρόλων σε αυτά τα πρόσωπα ανταποκρίνονται στη ρεαλιστική στρατηγική που ακολούθησε ο Χ., τουλάχιστον στην πρώτη συγγραφική περίοδο (την αποκαλούμενη από τον ίδιο «αγωνιστική»), που περιλαμβάνει μέχρι και τα διηγήματα τα οποία συγκρότησαν το *Τέλος της μικρής μας πόλης*. Η επική αντίληψη για τη ζωή που κυριαρχεί σε αυτή την πρώτη περίοδο, υποστηριγμένη από μια πολιτική, ηθική στάση, δεν αποσυνδέει, ωστόσο, την προσωπική όρασή του για τον κόσμο, ενσαρκωμένη κυρίως στους χαρακτήρες των αφηγημάτων του και στον διάλογο που είχε μετά το πρελούδιο της στρατευμένης *Φωτιάς*, με την πεζογραφική μας παράδοση.

Η δυσαρμονική σχέση του ατόμου και του κοινωνικού περιβάλλοντος αναπτύσσεται με σχεδόν πανομοιότυπο τρόπο στα πεζά της αρχικής, αγωνιστικής φάσης του έργου του Χ., ανεξάρτητα αν είναι σύντομα ή πιο εκτεταμένα. Το περιθωριακό άτομο, ακριβώς λόγω της προβληματικής θέσης του στον παραγωγικό ιστό, αλλά και λόγω της ιδιότυπης ψυχολογικής του διαμόρφωσης, πέρα από τον ρόλο του στα λογοτεχνικά συμφραζόμενα, αποκτά και έναν πρόσθετο, παραδειγματικό ρόλο, γιατί κυρίως μέσω αυτού οργανώνει ο συγγραφέας την προβολή του ηθικού μηνύματος. Με αυτόν τον τρόπο γίνονται παραστατικότερες και οι αποκλίσεις των προσώπων του Χ. από την πινακοθήκη των μοιραίων χαρακτήρων του Κ. *Παρορίτη, του Δ. *Βουτυρά, του Ν. *Κατηφόρη, του Γ. *Δενδρινού και άλλων πρώιμων πεζογράφων με σοσιαλιστική ή σοσιαλίζουσα πολιτική τοποθέτηση. Η κρίση συνείδησης, με όλες τις προεκτάσεις που μπορεί αυτή να πάρει, είναι ένα άλλο διαρκές δομικό στοιχείο, που επεκτείνεται και στα μεταγενέστερα αφηγηματικά του κείμενα ή και στα ιστοριογραφικά του κείμενα που ερευνούν το πρόβλημα του κοινοτικού χαρακτήρα της νεοελληνικής ζωής, στη γραμμή που εναρκτήρια βρίσκεται προπολεμικά στις ενδιαφέρουσες πολιτισμικές θεωρίες του Κ. *Καραβίδα.

Στους *Ανυπεράσπιστους*, τη δεύτερη συλλογή διηγημάτων του Χ., αντιστοιχεί η επόμενη περίοδος του έργου του, όπου κυριαρχεί μάλλον η αβεβαιότητα, η αμφιβολία και ο κλονισμός της επικής αντίληψης για το νόημα της ζωής. Η ελεγειακή ματιά με την οποία ο συγγραφέας διεξέρχεται τον κόσμο των περιθωριακών του προσώπων επιτείνει την ήδη υπάρχουσα και στα προηγούμενα πεζά του αίσθηση του περιορισμένου χώρου και του περιορισμένου οράματος ζωής. Ωστόσο, η επιμονή του Χ. να αναδεικνύει με τη μινιμαλιστική οπτική του όψεις του νεοελληνικού καθημερινού βίου, κυρίως της εξωαστικής ενδοχώρας, συνδυάζεται εδώ με τις κορυφαίες στιγμές των αφηγηματικών αρετών του.

Αποφασιστική σημασία για πέρα από τη γόνιμη συνειδητική παράδοση, είχε η πολυήμερη των βυζαντινών, μεταβυζαντινών, ιδιαίτερα μετά τον χρονικών, ιδιαίτερα μετά τον μενικά αυθόρμητο ύφος, ποριστικό της γραφής του, αυθόρμητες διηγήσεις των λαϊκών χρονικών, όπου η κλαστική λιτότητα. Άλλωστε, η αφηγητής στα πεζά του Χ. κλειστικό ρόλο της εξιστορήσεως αφήγηση. Ενώ, ιδιαίτερα ιστορηματική σύνθεση *Το έ* κές μέσω των οποίων προή σύγκλιση των ιστοριών — τα της αφήγησης — δημοεξιστορήσεως, που καθιστά στη για την ολοκλήρωσή

Αυτή η τελευταία συγγώνεται κυρίως στο *Δι* φάση κρίσης της πολιτικμα» ουσιαστικά αποτελε ενότητας ατομικού και διαποτίζει όλα τα πρόσλαιότερος μύθος του συν Μάλιστα, είναι χαρακτηζά του (*Το τέλος της μικ* περισσότερες ιστορίες ε πέτειας διανθρώπινης ε κής κοινότητας συνδέο ιδεώδες μιας ουμανιστι η ενότητα έχει τρωθεί α διαπνέει τα κομμάτια τ συναισθηματική ερημη κενό που έχουν όταν έχει εκλείψει κάθε αίσ Βιβλιογραφικό μελ τον Χ. εξέδωσε ο Ν. Γ δίσκων (όπου βιβλιωγ Χ. κτλ.).

Βασισμένος στο δέ ο Γερ. *Σταύρου *Έργ* που κατ' επανάληψη Αρχεακό υλικό τ Ουγγαρίας και στο * ΒΑ. ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΕ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΡΕΑΛ ≡ Αλέξ. Αργυρίου, *Ιστ* 447-448, 453, τόμ. 5, σσ *Εισαγωγή*, σελ. 149, 16 σελ. 172-249. Αγγ. Κω 1940-1950, σελ. 462-4 *Μεταπολεμικοί πεζογρα* *λεμικοί συγγραφείς*, σσ 598 και *passim*. Μ. Βι *λεμικοί και μεταπολεμ* σελ. 134-141. Δ. Τζάρ

σε επίσης έργα
δικά του κείμε-
ες.

από τις ιστορίες
γραφέα και του
με το πρόσωπο
ή είτε παρακο-
πό τα πιο εκτε-
ες μορφές πρό-
τικού του περι-
τορική δράση.
ε αυτά τα πρό-
γική που ακο-
φική περίοδο
που περιλαμ-
ησαν το *Τέλος*
ζωή που κυ-
μένη από μια
την προσω-
κυρίως στους
λογο που είχε
την πεζογρα-

ινωνικού πε-
ότυπο τρόπο
ργου του Χ.,
ο περιθωρια-
της του στον
γυμναστική
λογοτεχνικά
αδειγματικό
γραφέας την
όπο γίνονται
λων του Χ.
του Κ. *Πα-
Γ. *Δενδρι-
στική ή σο-
είδησης, με
αι ένα άλλο
α μεταγενέ-
ραφικά του
ύ χαρακτή-
κτήρια βρί-
κές θεωρίες

ηγημάτων
του, όπου
πιο κλονι-
Η ελεγεια-
τον κόσμο
υπάρχου-
ορισμένου
όσο, η επι-
οπτική του
ς της εξω-
αίες στιγ-

Αποφασιστική σημασία για τη διάπλαση της ρητορικής του, πέρα από τη γόνιμη συνδιαλλαγή του με τη διηγηματογραφική παράδοση, είχε η πολύχρονη ενασχόλησή του με την έρευνα των βυζαντινών, μεταβυζαντινών και μεσαιωνικών λαϊκών χρονικών, ιδιαίτερα μετά το 1955. Το γοργό, πυκνό και φαινομενικά αυθόρμητο ύφος, που διακρίνεται ως ιδιάζον χαρακτηριστικό της γραφής του, αναμφίβολα σχετίζεται με τις παραμυθικές διηγήσεις των παλιότερων ανώνυμων ή επώνυμων λαϊκών χρονικών, όπου η κυριολεξία ισορροπεί με την εκφραστική λιτότητα. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο ότι ο ανώνυμος αφηγητής στα πεζά του Χ. στην ουσία αναλαμβάνει τον αποκλειστικό ρόλο της εξιστόρησης, είτε συμμετέχει είτε όχι στην αφήγηση. Ενώ, ιδιαίτερα στο τελευταίο του βιβλίο, τη μυθιστορηματική σύνθεση *Το διπλό βιβλίο*, οι εναλλαγές στις οπτικές μέσω των οποίων πραγματοποιούνται η διάρθρωση και η σύγκλιση των ιστοριών — παρ' ότι συνεργούν στη χαλαρότητα της αφήγησης — δημιουργούν έναν τύπο πολυπρισματικής εξιστόρησης, που καθιστά τον αναγνώστη αναγκαίο συντελεστή για την ολοκλήρωση της μυθοπλασίας.

Αυτή η τελευταία συγγραφική περίοδος του Χ., που αποτυπώνεται κυρίως στο *Διπλό βιβλίο*, αντιστοιχεί στην οξύτερη φάση κρίσης της πολιτικής του συνείδησης. Το «μυθιστόρημα» ουσιαστικά αποτελεί ένα ρέκβιεμ για τη νεανική πίστη της ενότητας ατομικού και συλλογικού, αφού η απόγνωση που διαποτίζει όλα τα πρόσωπα δεν αφήνει να διατηρηθεί ο παλαιότερος μύθος του συνεκτικού οράματος ούτε στο ελάχιστο. Μάλιστα, είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ στα προηγούμενα πεζά του (*Το τέλος της μικρής μας πόλης* και *Ανυπεράσπιστοι*) οι περισσότερες ιστορίες αποτελούσαν μικρογραφίες μιας περιπέτειας διανθρώπινης, όπου οι σχέσεις της ελληνικής επαρχιακής κοινότητας συνδέονταν στη λαϊκή κοίτη του χωριού με το ιδεώδες μιας ουμανιστικής πολιτικής ηθικής, στο *Διπλό βιβλίο* η ενότητα έχει τρωθεί ανεπανόρθωτα. Ο θρηνητικός τόνος που διαπνέει τα κομμάτια του αφηγήματος δεν συνοδεύει τόσο τη συναισθηματική ερημιά των μεταναστών στη Γερμανία όσο το κενό που έχουν όταν επιστρέφουν και αντιλαμβάνονται ότι έχει εκλείψει κάθε αίσθηση συνέχειας.

Βιβλιογραφικό μελέτημα και συμπραστικούς πίνακες για τον Χ. εξέδωσε ο Ν. Γουλανδρής, καθώς και σειρά ψηφιακών δίσκων (όπου βιβλιογραφικά μελετήματα, ανέκδοτο υλικό του Χ. κτλ.).

Βασισμένος στο διήγημα του Χ. «Μαργαρίτα Περδικάρη», ο Γερ. *Σταύρου έγραψε το θεατρικό *Καληνύχτα, Μαργαρίτα*, που κατ' επανάληψη παραστάθηκε σε ελληνικές σκηνές.

Αρχειακό υλικό του βρίσκεται στην Εθνική Βιβλιοθήκη Ουγγαρίας και στο *ΕΛΙΑ.

ΒΛ. ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ· ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΘΕΣΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ.

☞ Αλέξ. Αργυρίου, *Ιστορία της ελληνικής λογοτεχνίας*, τόμ. 4, σελ. 188, 447-448, 453, τόμ. 5, σελ. 280, τόμ. 6, σελ. 364, 388-390, 436· R. Beaton, *Εισαγωγή*, σελ. 149, 161, 300, 313· *Η μεταπολεμική πεζογραφία*, τόμ. 8, σελ. 172-249· Αγγ. Καστρινάκη, *Η λογοτεχνία στην ταραγμένη δεκαετία 1940-1950*, σελ. 462-463, 495-497, 518-520 και passim· Αλέξ. Κοτζιάς, *Μεταπολεμικοί πεζογράφοι*, σελ. 182-197· Δ. Κούρτοβικ, *Έλληνες μεταπολεμικοί συγγραφείς*, σελ. 267-269· Δημ. Γρ. Τσάκωνας, *ΕΙΝΑ*, σελ. 596-598 και passim· Μ. Vitti, *ΙΝΑ*, σελ. 525-528, 532· Απ. Σαχίνης, *Μεσοπολεμικοί και μεταπολεμικοί πεζογράφοι*, Αφοί Κωνσταντινίδη, Θ/κη 1979, σελ. 134-141· Δ. Τζόβας, *Η πεζογραφία του Δημήτρη Χατζή. Ιδεολογία και*

αισθητική λειτουργία
1983, σελ. 37-74· Γ. Γ.
ζη, Κώδικας, 1983, σ.
Καστανιώτης, 1986,
στάκης, *Εγγονόπουλ
σκαρίνης, Η αναλοκ
μήτρη Χατζή «Το τέ
1990· Ν. Γουλανδρί
τση, Γνώση, 1991·
griekse traditie en
Dim. Chatzis (1913
Συμπληρώματα II (1
Αγγ. Καστρινάκη,
πεζογραφία του 20
3 συμφοραστικοί πί
Πανεπιστήμιο Ιωσ
τρικό Εργαστήριο Ε
νης, Πρακτικά επι
Γ. Παππάς, Α. Δ.
Πάτρα 1999· Ν.
Χατζή από τα Αρχ
θήκη Szechenyi τ
στα, 2001· Ε. Στ
μιας εποχής, Μ.
Χάκκας, Δ. Χατζ
τεχνία και ιστορία
Χατζή, 1947-19
πολεμικοί και μ
294-314 και pas
Αφιερώματα πε
τχ. 472 (1991)·*

Χατζητάτος

δασε οδοντι
στη Θεσσαλ.

Στη λογοτε
γημά του στ
περιοδικά *
της), *Παρο
Έργα: Έ
(2000)· Σα

Τα πρώτα
τική διάθεσ
τικό χρόνο
είναι λιγότε
φές, ρεαλι
ση εξακολ
σταλγία τα
ξησαν, αλ
ντασία το
ρο χώρο τ
σύγχρονη
γορική πρ
πινου πό
Τιμήθη
(1998) κα

☞ Μ. Θε
παγεωργί
Νέα, 16.6.
περ. Εντκ

αισθητική λειτουργία, Ιωάννινα 1980· Χ. Μηλιώνης, Υποθέσεις, Κέλερος, 1983, σελ. 37-74· Γ. Παγανός, Η νεοελληνική πεζογραφία, Θεωρία και πράξη, Κώδικας, 1983, σελ. 255-266· Δημ. Ραυτόπουλος, Θεωρία και πράξη, Καστανιώτης, 1986, σελ. 93-105· Α. Φραντζή, Ούτως ή άλλως, Αναγνωστική, Εγγονόπουλος, Καχτίσης, Χατζής, Πολύτυπο, 1988· Ανδρ. Φουμήτρη Χατζή «Το τέλος της μικρής μας πόλης», Αχαϊκές Εκδόσεις του Δημ. Γουλανδρή, Βιβλιογραφικό μελέτημα (1930-1989) Δημήτρη Χατζή, Γνώση, 1991· Η. Hokwerda, Tussen verleden en toekomst: Nieuw-Dim. Chatzis (1913-1981), Groningen 1991 [ιδ. διατρ.]· Ν. Γουλανδρή, Συμπλήρωμα II (1944-1991), Ευρετήρια, Γνώση, Αθήνα/Παρίσι 1992· Αγγ. Καστρινάκη, Η φωνή του γενέθλιου τόπου, Μελέτες για την ελληνική πεζογραφία του 20ού αιώνα, Πόλις, 1997, σελ. 157-181· Ν. Γουλανδρή, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων – Πνευματικό Κέντρο Δήμου Ιωαννίνων – Θεατρικό Εργαστήρι Ηπείρου, Δημήτρης Χατζής, Μια συνείδηση της ρομιοσύνης, Πρακτικά επιστημονικού συμποσίου (Ιωάννινα, 10-12.4.1992), επιμ. Γ. Παππάς, Α. Δ. Σκιαθάς, εισαγ. Ερ. Γ. Καψωμένος, Αχαϊκές Εκδόσεις, Πάτρα 1999· Ν. Γουλανδρή, 491 δελτία (1930-1975) για τον Δημήτρη Χατζή από τα Αρχαία Σύγχρονης Κοινωνικής Ιστορίας, την Εθνική Βιβλιοθήκη Szecsenyi της Ουγγαρίας, δημόσιες και ιδιωτικές πηγές, Μαύρη Λίστα, 2001· Ε. Σταυροπούλου, Προτάσεις ανάγνωσης για την πεζογραφία μιας εποχής, Μ. Αλεξανδρόπουλος, Σπ. Πλασκοβίτης, Α. Φραγκιάς, Μ. Χάκκας, Δ. Χατζής, Σοκόλης, 2001, σελ. 209-239· Β. Αποστολίδου, Λογοτεχνία και ιστορία στη μεταπολεμική Αριστερά. Η παρέμβαση του Δημήτρη Χατζή, 1947-1981, Πόλις, 2003· Ελισ. Κοτζιά, Ιδέες και αισθητική. Μεσοπολεμικοί και μεταπολεμικοί πεζογράφοι, 1930-1974, Πόλις, 2006, σελ. 294-314 και passim.
Αφιερώματα περιοδικών: Αντί, τχ. 183 (1981), τχ. 297 και τχ. 298 (1985), τχ. 472 (1991)· Δβζ, τχ. 180 (1987)· Ηλζ, τχ. 144 (1998).

A.Z.

Χατζητάσης, Τάσος (Θεσσαλονίκη, 1945-2008): Σπούδασε οδοντιατρική στο ΑΠΘ και στη Γερμανία. Εργάστηκε στη Θεσσαλονίκη.

Στη λογοτεχνία εμφανίστηκε το 1984, δημοσιεύοντας διηγήματά του στο περιοδικό *Χάρτης. Συνεργάστηκε επίσης με τα περιοδικά *Εντευκτήριο (του οποίου ήταν βασικός συνεργάτης), *Παραφνάδα και *Υπόστεγο.

Έργα: Έντεκα σικελικοί εσπερινοί (1997)· Στη σφενδόνη (2000)· Σα σπασμένα φτερά (2003) [διηγ.].

Τα πρώτα πεζά του ήταν περισσότερο αναπτυγμένα με ποιητική διάθεση, με συνειρμούς, απότομες συλλογή του, ο λόγος τικό χρόνο και σιωπές. Στην επόμενη συλλογή του, ο λόγος είναι λιγότερο μεταφορικός και οι ιστορίες έχουν ένα πιο σαφές ρεαλιστικό προίγραμμα. Όμως, και εδώ η ποιητική διάθεση παραμένει παρελθόν που έ-

11.7.2003 [Ρρ. Σε επόμενη σελίδα] (Κ. Σελ. 10)

Χατζηφώτης, Ιωάννης Μ. (Αλεξ. 2006): Φιλολόγος και δημοσιογράφος στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, με ειδική νεοελληνική φιλολογία, και κατοικη στην Ιταλία. Εξέδωσε έντυπα φιλολογογραφικού περιεχομένου και πατρικού Μένανδρος. Εργάστηκε στη παιδικών έργων (π.χ., Μερλίη Ελληνολογίας, εκδ. Χάρη *Πάστη) και ντροπική έκδοση του έργου του Μ. *Παπαδωμάντη (1970, 3 τόμοι), του *Κάλβου (1970), καθώς και την έκδοση μικρών ποιημάτων (1969) και της Βίβλου (1971). Ιδιοκτήτης και διευθυντής Φύλλα. Διατέλεσε, μεταξύ άλλων, φιλολόγος Τύπου της Αρχιεπισκοπής της κλησίας της Ελλάδος.

Έργα: Ιστορία της αλέξανδρινής ποίησης (1967)· Εισαγωγή στην ποίηση (1969)· Εγχειρίδιο βιβλιογραφίας ελληνικών μελετημάτων και κριτικά δοκίμια (1895-1965). Πέντε μελετήματα για την τέχνη, τον άνθρωπο (1975)· Αθήνα. Με εισαγωγή για την προσφορά της κρατίας και το Εικοσάινα (1984)· του νεότερου ελληνισμού 19ος-20ός αιώνας της κρητικής ρομιοσύνης (1920, η ζωή και το έργο του (15 Αιγυπτιακών ποιητών (1999)· Η ζωή στο Βιζάντιο (2001)· Από το Βιζάντιο, φιλολογικά, λογοτεχνικά, ορθόδοξη Ρομιοσύνη (2001, 3 τόμοι)· Βιζάντιο και ελληνική λογοτεχνία (2001)· Η καθιέρωση της κρατίας (2002)· Το Χριστούγενναίο ραίοση, λογοτεχνία, ποίηση, Αθήνα (2005) [μελ.] κ.ά. Ακόμα νεοελληνικό *Διαφοτισμό και Πολιτισμικές είναι, επίσης, οι και μελετημάτων του έχουν δημοσιευθεί και λογοτεχνικά περιοδικά. Έργα του έχουν βραβευθεί.

ΜΕΛΛ, τχ. 12, σελ. 638-654 // 2001, σελ. 1078-1079.